

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 27(354)
Anul IX
24 August 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Sfântul Gheorghe Pelerinul moșul desculț, făcător de minuni

Moșul Gheorghe Lazăr a rămas în inimile celor care l-au cunoscut, mirenii și monahi, drept un sfânt al zilelor noastre, un model al adevăratului pelerin român. Cinstit ca sfânt nu numai în România, ci și la Muntele Athos, Moșul Gheorghe Lazăr a fost un om al rugăciunii și al nevoițelor celor duhovnicești. Acest mirean harismatic, care a primit de la Dumnezeu darul rugăciunii neîncetate și pe cel al discernământului duhovnicesc, a avut ca ucenici numeroși monahi, între care Părintele Ioanichie Moroi (ajuns stareț al Mănăstirii Sihăstria) și Protosinghelul Damaschin Trofin (stareț al Mănăstirii Râșca). Sfântul Sinod Bisericii Ortodoxe l-a trecut rândul sfinților, cu zi de pomenire la 17 august.

Moșul Gheorghe Lazăr, pelerinul român

Sriginar din satul transilvănean Șugag, Moșul Gheorghe Lazăr s-a născut în 1846, într-o familie de oameni muncitori. S-a căsătorit la vârsta de 24 de ani, Dumnezeu dăruindu-i o familie cu cinci copii. Îndeletnicirea lui era creșterea vitelor.

În familie ducea o viață creștinească aleasă, în muncă cinstită, în post și milostenie. Citea Psaltirea zilnic, iar noaptea se ruga în grădină. Chipul său era mereu senin, în pofida numeroaselor griji și nevoi materiale pe care le presupune viața de familie.

Dorind să se „închine la locul unde au stat picioarele Lui” (Psalmul 131), în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a hotărât să meargă împreună cu mai mulți țărani în **pelerinaj în Țara Sfântă**. A luat cu sine Sfânta Evanghelie și Psaltirea și a mers pe jos până la Constanța. De aici și-a continuat călătoria cu vaporul. Se ruga neconștient și dormea numai două ore. A stat vreme de patruzeci de zile în Ierusalim, mergând de trei ori pe zi pentru a se închina la Sfântul Mormânt. Apoi s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. A viețuit pentru o perioadă, în mănăstirile din pustii Iordanului, și la Sinai.

Perioadă șederii sale la Locurile Sfinte a fost de un an. Aici, la peștera Sfântului Xenofont, s-a întâlnit cu un pustnic care l-a îndemnat să nu se călugărească, ci să meargă postind și rugându-se prin lume și să aprindă evlavia în inimile multor oameni. Înainte de a-și asuma această chemare de a-L mărturisi pe Hristos în lume, Moșul Gheorghe Lazăr **s-a retras timp de 40 de zile în pustiiul Egiptului de sus** unde a înfruntat

grele ispite. Tot acum a hotărât să nu-și mai acopere capul și să meargă desculț până la sfârșitul vieții sale.

La întoarcere, Gheorghe **s-a nevoit vreme de un an și jumătate în Muntele Athos**, acest pelerinaj aducându-l tot mai aproape de Dumnezeu. Întors acasă, a mai trăit în familie până în 1890, când și-a așezat copiii în rândulă și s-a retras ca un **pelerin spre mănăstirile Moldovei**.

Tot restul vieții a fost pelerin, mergând cu picioarele goale și capul descoperit, cu Psaltirea în mână, pentru a se închina la sfintele locașuri din țară. Era cunoscut părinților și toți îl primeau cu dragoste. Postea și se depărta de toate desfătările lumii, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărasului și Brașovului. Stătea până la o săptămână în fiecare lăcaș, păzind neschimbata bună lui rândulă și zăbovind în vorbiri duhovnicești cu părinții călugări. Mănăstirile cele mai iubite Moșului Gheorghe erau: Bistrița, Neamț, Sihăstria, Sihlă, Agapia, Văratec și Nechit. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Încercând să urmeze exemplul Moșului Gheorghe Lazăr au apărut și alți pelerini, ucenici ai acestuia, mulți dintre ei ajungând mai târziu călugări. Între ucenicii săi s-au numărat și **Părintele Ioanichie Moroi** (ajuns stareț al Mănăstirii Sihăstria) și **Protosinghelul Damaschin Trofin** (stareț al Mănăstirii Râșca).

În anul 1895 i s-a dat o cămăruță în tumul clopotniță al bisericii Sfântului Ioan domnesc din Piatra Neamț, lăcaș ctitorit de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, unde avea să trăiască vreme de 26 de ani. Noaptea se ruga (cunoștea Psaltirea pe de rost și multe alte rugăciuni) în timp

ce ziua străbătea străzile orașului, fiind urmat de copii și de oameni care îi cereau sfat duhovnicesc. Din banii pe care îi primea ca milostenie, cumpăra pâine de la o brutărie din oraș, pe care o oferea săracilor. Îi pomenea în rugăciuni pe toți cei care îi făcuseră un dar.

La **15 august 1916** s-a săvârșit în chilia lui, fiind înmormântat în cimitirul orașului.

Moaștele Sfântului Gheorghe Pelerinul

În **vara anului 1934**, Protosinghelul Damaschin Trofin, ucenicul său, fiind stareț la Mănăstirea Râșca (județul Suceava), a voit să ducă osemintele Moșului Gheorghe Lazăr la Râșca. Astfel, așezându-le într-un sicriu, le-a pus în căruță și a pornit spre Târgu Neamț. La drumul spre Văratec, însă, caii s-au oprit și nu au voit nicidecum să meargă mai departe. Zadarnic încerca părintele Damaschin să-i pomească din loc. Apoi fără veste, caii au pornit în galop spre Văratec și nu s-au oprit decât în fața mănăstirii.

Înțelegând starețul că aceasta este voia fericitului bătrân Gheorghe Lazăr, i-a făcut prohodul în biserică, împreună cu tot soborul maicilor, iar osemintele le-a așezat în gropniță, sub altar. **Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților, cu zi de pomenire la 17 august.**

Psaltirea – cea mai iubită carte de rugăciuni a Sfântului Gheorghe Pelerinul

Sfântul Gheorghe Pelerinul a fost un om al rugăciunii întreaga sa viață. Din copilărie purta Psaltirea cu sine și, păs-când vitele părinților săi pe munte, citea mereu psalmii lui David, până i-a deprins pe de rost.

Psaltirea l-a însoțit pe Sfântul Gheorghe și în peregrinarea la Sfântul Mormânt, în pustia Iordanului și în Sfântul Munte Athos. Știind psalmii pe din afară încă din tinerețe, Sfântul Gheorghe Pelerinul îi rostea în fiecare zi. Însă atunci când trăia în turnul bisericii domnești din Piatra Neamț, el străbătea străzile orașului rostind psalmii în ison, cu glas tare și rar, zicând:

– **Acum să începem drăguțele de rugăciuni ale catismei întâi!**

După ce termina, adăuga:

– **Acum să începem drăguțele de rugăciuni ale catismei a doua!**

Așa continua până termina Psaltirea. Apoi împărțea milostenie și se urca din nou în turn.

Când Sfântul Gheorghe trecea prin sate sau pe stradă, unii îi sărutau Psaltirea pe care o purta permanent sub braț, iar alții îi dădeau milostenie, ca să se roage pentru ei.

În ziua de 15 august 1916, la *Adormirea Maicii Domnului*, pe când clopotarul bisericii Sfântul Ioan Domnesc din Piatra Neamț se urca în turn să sune clopotele de mobilizare generală a trupelor românești în Primul Răz-

boi Mondial, Moșul Gheorghe Lazăr își dădea duhul în mâinile lui Hristos Dumnezeu, cu Psaltirea lângă el. Așa prorocise cu câțva timp înainte:

„Adesea îl întrebau călugării apropiați și ucenicii:

– *Când ai să mori, Moș Gheorghe?*

– **Ei, drăguță, eu am să mor când s-or tulbura popoarele [...] și la moartea mea va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară”.**

Petrecut de mii de credincioși, Sfântul Gheorghe a fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, îmbrăcat în cojocul său, cu Psaltirea și toiagul alături.

Astăzi, Psaltirea Sfântului Gheorghe Pelerinul se află în tezaurul Mănăstirii Văratec. Cel mai probabil, a fost adusă de protosinghelul Damaschin Trofin în vara anului 1934, odată cu osemintele Sfântului Gheorghe.

Pr. Silviu Cluci | doxologia.ro

Gheorghe din Șugag - pelerinul lui Hristos

MĂRTURI

• MINUNI

• SEMNE

țumire lui Ioanichie: «Astăzi am fost în cer»”
(Părintele Dumitru Stăniloae)

„Cât despre felul în care se ruga, ce cuvinte de taină rostea, sau ce simțea în inima lui în timpul rugăciunii, nimeni din oameni nu poate ști decât bunul Dumnezeu. Nici el nu a spus despre aceasta cuiva, dar înțelegem puterea rugăciunii lui din ispitele pe care le-a răbdat”
(Părintele Ioanichie Bălan)

Ca drept dovadă a sfințeniei, Dumnezeu a lucrat prin alesul Său multe binefaceri și minuni, încă din timpul vieții lui. Despre puterea lui de a săvârși vindecări, Părintele Cleopa ne vorbește la modul general, astfel:

„Moșul Gheorghe avea darul de a face minuni, se vindecau oamenii. Pe urmă, pentru că a aflat de viața lui atât de înaltă, un boier din Piatra Neamț [...] i-a dat Moșului Gheorghe vreo două-trei camere mari, unde să vină bolnavii [...] Și când ajungea acolo [...] le zicea: «Drăguță, întâi să primiți un dar». Și le dădea câte o pâine. Și el stătea în genunchi și citea Psaltirea. Și zicea: «Voi numai ascultați, că sunteți bolnavi, nu puteți face nimic». Și se ruga până către ziuă, el nu dormea toată noaptea, punea mâna pe capul lor și se făceau sănătoși”.

Părintele Dumitru Stăniloae, vorbind despre „harismaticul” Gheorghe Lazăr și cei ase-

menea lui, spune că această categorie de oameni aleși „[...] practică o slujire de iubire față de toți oamenii [...] și adesea primesc darul vindecării”.

Dar cea mai popularizată minune a sa este oprirea trenului în gara Pașcani, pe care o redă Părintele Ioanichie Bălan:

„Moșul Gheorghe, vind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon căci nu avea bani. Conducătorul de bilete, care din întâmplare nu-l cunoștea, i-a zis:

– *Moșule, dacă n-ai bilet, la prima stație te dai jos din tren!*

Bătrânul rostea în taină Psaltirea. Iar oamenii din tren îl rugau pe conducător să-l lase că este un om cu viață sfântă. Însă la prima stație acela l-a coborât din tren, iar bătrânul a plecat pe calea ferată zicând:

– *Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!*

Însă, când să pornească trenul, trenul nu mai pornea deloc. Nicio defecțiune. Au schimbat locomotiva; au schimbat conducătorul. Nimic. Toți erau uimiți și alarmați. Iar unul din funcționarii găinii a zis:

– *Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe? De aceea nu poate pleca trenul. Acela este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.*

Au alergat îndată după el, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară”.

Aproape de Mănăstirea Sihăstria [...], bătrânul Gheorghe și-a săpat o groapă în care se ascundea în momentul rugăciunii, ca să nu vadă decât cerul. Când se întorcea în mănăstire îi spunea plin de mul-